

ud derigennem, og saa bliver der Ildbrand en skøn Dag, uden at nogen tænker der paa. Derfor anser jeg det for en meget heldig og praktisk Bestemmelse, at det ikke skal være en halv Stens, men en hel Stens Mur, og derfor tror jeg, det vilde være uheldigt, at vedtage Vædringsforslag under Nr. 9 sidste Stykke, og jeg vil for mit Bedkommende nu ved anden Behandling tilraade at stemme mod Vædringsforslag under Nr. 9. Derfor vil det jo være muligt ved tredje Behandling at gøre den første Del af Vædringsforslaget til Lov alligevel. Jeg vil altsaa fraraade det høje Ting at fravige det, som vi for ganske faa Aar siden gik ind paa i Lov af 1ste Marts 1889 § 4, 4de Stykke. Jeg tror, det var en meget god Bestemmelse, vi fik ind der, og vi, der have med Brandkasser at gøre, have i alt Fald gjort den Erfaring, at i de Egne, hvor Bygningerne blive gamle, og hvor de ejes af fattige Folk mangan Gang, faa vi en hel Del Ildbrande, og det kan ikke oplyses, at det er gaaet til paa anden Maade, end at Skorstenen ved Bagning eller anden Lejlighed ikke har været i Stand til at opfylde sin Bestemmelse, og det tror jeg, at hverken de, som Ildbranden ikke sker for, men som jo ere medinteresserede i at skulle betale de Ildbrande, der foresalde, eller vedkommende, det gaar ud over, ere tjente med, at der bliver mindre Sikkerhedsbestemmelser paa det Omraade, end der er i Djeblikket. Jeg skal derfor meget fraraade, at vi fik et saadant Vædringsforslag vedtaget, hvorved man gaar ned til det halve, fra 9 Tommer til 4½ Tomme, fra 1 hel Stens til ½ Stens Tykkelse.

Justitsministeren (Kellemann): Hvad angaar de Vædringsforslag, der ere stillede i Udvalgets Betæntning, skal jeg ikke have noget imod at gaa ind paa de Vædringsforslag, som ere stillede af det hele Udvalg, altsaa Vædringsforslagene under Nr. 1, 2, 3, 5, 6, 7, og 8. Ganske vist formindskes efter min Mening noget Garantien. Men naturligvis de Tal, Lovforslaget indeholdt, som angive Mængden af de eksploderende Stoffer, der maa have, beror selvfølgelig paa et Skøn. Der er ingen absolut Nødvendighed for at vælge det ene Tal fremfor det andet, og jeg antager vel, at de noget forøgede Kwantiteter, som det ærede Udvalg har foreslaaet, ikke ville have særlige Betæntligheder. Som Følge deraf, skal jeg ikke have noget imod at tiltræde disse Vædringsforslag. Derimod kan jeg ikke tiltræde Vædringsforslagene under Nr. 4 og 9. Hvad

Vædringsforslaget under Nr. 4 angaar, maa jeg anse det for en vigtig Ting, egentlig for et Hul i den nuværende Lovgivning, at der ikke eksisterer nogen Myndighed til at træffe Bestemmelser om Forsigtighedsregler, som skulle iagttages ved Transporten over Land af eksploderende Stoffer. Vi have kun en Bemyndigelse til at træffe saadanne Forsigtighedsregler i København og Købstæderne, men ikke paa Landet, og det er dog indlysende, at meget bethdelig Fare kan afstedkommes, naar en saadan Transport finder Sted paa en uforsigtig Maade, og jeg kan tilføje, at det forekommer mig, at der er ikke ringe Ansvar ved at forhindre et saadant Forslag som det, der foreligger, for det Tilfældes Skyld, at virkelig større Ulykker skulde hænde ved denne Lejlighed. Man har været bange for, at en saadan Anordningsmyndighed for Administrationen skulde kunne misbruges til at opstille urimelige og for Borgerne generende Fordringer. Derfor ønskede man, at jeg skulde meddele Oplysninger om, hvorledes jeg tænkte mig, at en saadan Anordning skulde være, og det har jeg gjort. Det vil ses af Udvalgets Betæntning, hvori Udstøft er trykt som Bilag 3, og man har ogsaa i Udvalget udtalt, at man egentlig ikke havde videre imod selve Bestemmelserne at indvende, men man var bange for, at man, naar det hele var en administrativ Sag, i Fremtiden kunde røstere, at man omhyttede denne Anordning med andre, som indeholde mere generende Bestemmelser. I Anledning deraf blev der af en æret Taler spurgt, om jeg havde noget imod, at samtlige de Bestemmelser, der findes i det foreløbige Udstøft, der er trykt som Bilag 3 i Betæntningen, blev optaget i selve Loven. Jeg skal dertil svare, at det har jeg i og for sig ikke noget imod, men jeg tror dog, at baade det ærede Udvalg og ogsaa jeg i saa Fald maa forbeholde os at se noget nærmere paa Bestemmelserne, dersom man nemlig vilde ligefrem indlemme dem i Loven. Jeg for min Part stønner egentlig ikke, at det kan være nødvendigt. Ligefom man i Norge, hvor Spørgsmaalet har mere praktisk Betydning, fordi man der langt mere benytter eksploderende Stoffer paa Grund af Landets Natur til Alippeprængninger o. s. v. — ligefom der en saadan Myndighed som den, der her omhandles, er indrømmet Regeringen og ikke givet ved Lov, saaledes forekommer det mig, at noget lignende ogsaa kunde gøres her. Er man saa bange for Fremtiden i denne Henseende, vil jeg henstille, om man da ikke naturligere kunde varetage dette Hensyn ved at gøre, hvad der er gjort ved flere andre Love, nemlig at indskrænke